

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ
BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA VÝTVARNÝCH UMĚNÍ
FAKULTY OF FINE ARTS

INTERMEDIALNÍ A DIGITÁLNÍ TVORBA
INTERMEDIA AND DIGITAL PRACTISE

ATELIÉR VIDEO
STUDIO VIDEO

BEZ NÁZVU
UNTITLED

DOKUMENTACE DIPLOMOVÉ PRÁCE
DIPLOMA THESIS DOCUMENTATION

AUTOR PRÁCE
AUTHOR

BcA. KRYŠTOF AMBRŮZ

VEDOUCÍ PRÁCE
SUPERVISOR

MgA. Jan Šrámek Ph.D.

OPONENT PRÁCE
OPPONENT

Mgr. Martin Mazanec, Ph.D.

BRNO 2017

1. ANOTACE

Ve své diplomové práci nic neřeším, ničeho se nedotýkám a v závěru k ničemu nechci dojít. Pracuji bez tématu, bez motivace.

2. MOTIVAČNÍ ÚVOD

Motivací pro mě bylo vždycky mé úzké okolí, které se postupem času začalo rozpadat, nebo seskupovat do skupin ANO a NE. Moje zájmy také začaly směřovat k jiným věcem než je posrané umění. Nyní je pro mě mnohem důležitější přežití, kde umění už nemá svoje místo.

Po několikaměsíční pauze se mi už velice těžce vrací k tomu, co už dávno mělo být za mnou minulý rok. Nevidím v tom žádný smysl, protože po úspěšném / neúspěšném ukončení studia s titulem MgA. nebo jenom BcA. se opět vrátím na pracovní úřad s nulovým uplatněním. Do studia nastupuji z donucení mého okolí, které by se dalo nazvat motivující, pro mě však spíše demotivující, neboť se v něm po umělecké stránce nevyskytuje nikdo, kdo by mě zajímal nebo motivoval. Po této zkušenosti se už k umění nikdy nevrátím. Děkuji škole za to, že mi poskytla technické zázemí a prostor.

I tak vidím své studium jako neúspěšné a беру jej jako ztrátu času.

3. CÍL PRÁCE

Cíl mé práce je naprosto jednoduchý, a to je ukončení studia. Nástupem do studia začátkem dubna tohoto roku opět přichází špatné pocity a nálada. Celý rok jsem nic nedělal, protože na to nebyl čas. Místo toho bylo daleko důležitější najít si práci a jako normální člověk se zařadit do systému, který z nás v České republice dělá otroky pracující za směšné peníze. Jestli pro vás ukončení školy znamená nějaký úspěch, tak pro mě rozhodně ne. Po ukončení studia se na povrch začnou prodírat existencionální otázky typu: Co já teď vlastně budu dělat?, které se ve vás vysoká škola snaží potlačit, aby byl čas na vymýšlení nesmyslných příběhů o umění.

4. POPIS DÍLA

Moje diplomová práce začíná shodou okolností na stejném místě, kde jsem natočil své první video VOLAVKA, které bylo natočeno z okna domu u rodičů.

V mokřině u potoka se procházela urousaná volavka a taktovala téměř v rytmu vypjatého sténání neznámé operní pěvkyně doprovázené neznámou ale jistě klasickou hudbou znějící právě v rádiu z přízemí našeho domu. S tímto videem jsem se hlásil na FaVU a bylo natolik úchvatné (pro mě doposud z neznámých důvodů), že jsem byl přijat do prvního ročníku Fakulty výtvarných umění, Atelieru video. Vše však začíná povodní a podemletím kořenů stromu, který se začal vyvracet a na poněkolkáté se částečně i vyvrátil. Zůstal zaklíněn rozsochou větví o pevně rostlou olši nad již výše uvedeným místem, kde procházela se volavka v dešti v rytmu neznámé to snad barokní hudby přehlušované šupotem deště a onoho fascinujícího zpěvu.. Protože se strom však vyvrátil jen napůl a zasekl se o jiný strom, zůstal nebezpečně zahačen nad zemí, rozhodl se otec, že jej ve vhodnou dobu položí na zem. Po prvních mrazech, kdy zamrzla mokřina a potok, mě zavolaal a oznámil, že potřebuje pomoci s kácením. Tak prozaicky se zrodila alternativní varianta materiálové podoby možné diplomové práce. Byl to vzrostlý jasan, v jehož korunách si každý rok staví hnízdo žluvy. Po zdlouhavém a mírně nebezpečném klácení a zkracování kmene stromu, který musel být rozdělen na menší klády, jsem dostal nápad, že právě takto úspěšně rozporcovaný kmen by mohl být použit na výrobu výtvarného objektu či instalace pro moji závěrečnou diplomovou práci, která bude natolik skvělá a úspěšná, že s ní nakonec určitě úspěšně zakončím i své studium na FaVU v Brně, a to určitě ohodnocením A! Dozajista budu rovněž navržen na cenu děkana, kterou určitě dostanu, a tak bude úspěšně restartováno mé nové a plnohodnotné vkročení do lepšího života . Jak jsem již uvedl, otec musel nakrátit kmen na tři zhruba třímetrové kusy, které jsme následně odtáhli se zamrzlého močálu před náš vyhřátý dům, kde zůstaly určitou dobu ležet, dalo by se říct zrát.

K výrobě diplomové práce jsem se dostal až nyní, týden před odevzdáním teoretické diplomové práce, která snad taky nějak uzraje tak jako ty jasanové kmeny, které jsem rozřezal a opracoval motorovou pilou. Motorovou pilou jsem pracoval tímto způsobem a vlastně vůbec poprvé právě až nyní. Kmeny jsou obřezány

podélně motorovou pilou do tvaru hranolů. Nešlo mi o sochařskou, nebo tesařskou přesnost, ale o naprosto volné řezání z ruky, o přirozenou a nestrojenou hrubost danou tvarem kmenů, kterou strukturuje řezací řetěz motorové pily, který přirovnávám k tahům štětce a mohu je tak brát i jako strukturovanou gestickou malbu. Zvolil jsem jednoduchý a pro mne začátečníka jediný možný tvar, který jsem schopen a vyrobit, a to hranol, trám nebo sloup, základní nosný stavební prvek. Tyto trámy s největší pravděpodobností neponechám ve stavu po obřezání, tedy jasanově čisté, a to proto, že mě v posledních letech přece jen zajímal proces malby, která vychází a je spojena s mým jistým zaujetím „špinavým graffiti“. Z toho důvodu uvažuji o možném nanášení barvy, malířském dekoru malbou nařezaných klád, o jejich barevném a významovém přeladění.

Malbou myslím především poškození. Nápis a symboly by měly vznikat spontánně a mají reflektovat můj současný zmatený stav mysli. Trámy budou možná jen jednou částí mé diplomové práce. Další součástí můžou být i silonovošustřákové bundy, které jsem začal užívat také jako jistý mezistavební materiál při realizaci jedné z mých dřívějších klauzurních prací v magisterském ročníku. Měla to být levná náhražka materiálu, kterým jsem chtěl vytvořit obal obytného stanu. Nyní je volím jako levnou náhražku malířského plátna.

Nakoupím jich tolik, kolik mi dovolí moje peněženka, tak aby mi zbylo i na oběd. Bundy nakupuji v second hand obchodech v Brně a dovoluji si maximální cenu 50 korun. Bohužel ne pokaždé najdu takovou bundu, kterou pro můj účel hledám.

Na zadní stranu bundy, která se svou jednoduchou celistvostí jeví jako jediná možná plocha, namaluji abstrahující malbu, převážně se jedná o gradienty nebo plochy barev, které rámuji do standardního formátu. Recyklace materiálu mi přijde jako jediný rozumný způsob jak vytvářet umění bez odpadového materiálu. Bundy budou po zhotovení malby nadále plnit svůj účel, funkčnost bundy není nijak poškozena. Maluji nejlevnějšími akrylovými barvami, protože na nic jiného nemám peníze. Bundy bych chtěl instalovat napínáním, ale stále mi není jasné, jestli se oním instalačním podkladem stane podlaha nebo stěna. Na posledním místě je zvuk, který jsem ve všech mých doposud vytvořených videích a instalacích ignoroval a nepoužíval ho až doteď. Nyní se pro mě však stává nedílnou součástí instalace, kde dotváří celkovou atmosféru. Zvuk nemám hotový, ale měl by to být jen neurčitý hluk, vytvořený překrýváním různých skladeb odpovídající tomu, co rád poslouchám. Moje

práce nenese žádný hluboký zájem o umění, jde jen o vizuální ztvárnění mého současného rozpoložení a tak i mě samotného. Celkovou podobu instalace stále nemám vymyšlenou a tak si mohu jen představovat, jak by to asi mohlo v závěru vypadat. Nedošlo mi, že ony trámy budou natolik těžké a manipulace s nimi bude opět svým způsobem náročná jako u mnoha mých předešlých prací. V poslední době jsem ve svých instalacích, opravdu těžce se mi to píše, protože těch instalací moc nebylo, hledal různé způsoby prezentace. Umísťovat objekty tak, jak není zvykem, malby nejlépe nedělat na plátno na rámu, jak je většinou zvykem, ale hledat jiné varianty, jak dosáhnout podobného výsledku jinou cestou. Je to experiment, volím si náročnější způsoby, se kterými ve finále nejsem nikdy spokojený protože řeším banální technické problémy a nevěnuji pozornost obsahu díla, který se nakonec přece jen víceméně nějak nabalí v průběhu pozvolné realizace a konečné instalace.

Nakonec si myslím, že nemusíme znát přesný a doslovný obsah díla a dávat tak jakýkoliv návod k jeho užití. A proto je taky dost úchylné popisovat něco, co může být třeba i desetkrát jinak.

5. ALTERNATIVY

*Tři trámy šejdrem řezané mohou být jistou trojicí a jak jsem uvedl v úvodu, mohou být obrazem – triptychem, velkoplošnou bezbarvou strukturou přirozené barevnosti jasanu při rozvinutí všech jeho bočních ploch v jeden plošný plán třikrát. Příběhem ukončeného růstu jednoho stromu vyvráceného u potoka podemletím břehu a jeho kořenů. Strukturální malbou bez tahu štětce a bez barev a bez rámců roztažených na zdech a vypnutých jen v rozích hřebíky.

*Trámy mohou být třeba i hranoly položené na podlahu místnosti s jinou strukturou vytvořenou zuby řetězu, mohou držet svoji velmi uvolněnou trávovitost a tak i stín i jistou sochařskou podstatu ve své jasanové neobyčejnosti a vyvolat tak spoustu otázek proč. Proč právě tak a proč ne v koutě a nebo u zdi a nebo na chodbě za sebou, na sobě, ale to již překračuji a přidávám další významovost a interpretační varianty, o které neusiluji.

*Trámy na stojato, tedy sloupy mohou rovněž evokovat určité sochařské schválnosti a tak i určité možnosti výkladu, a to v případě, že se podaří trámy zaříznout tak, že budou stabilní a ustojí třeba i prasknutí dveřmi a následnou tlakovou

vlnu takto vyvolanou. A co potom ty stíny a jejich pád a jeho nekonečná podoba v tu chvíli ale i potom, protože pokaždé jinak. Ale to zase rozvíjím něco, čemu se chci vyhnout a co vlastně nechci, protože nevím.

*A co takhle na vodě. Uplavou vůbec, unese je hladina, když jsou tak těžké? A co si vlastně o nich budeme myslet, když klesnou ke dnu a pohlčí je kalná voda galerie? Ne, poplavou a někam doplavou tak jako vše lehčí vodě unášené proudem a po letech klesnou možná ke dnu nebo ke dnům svého konce.

*Vracím se však zpět k realitě, protože jsem si mákl a chci ukázat, že to stálo za to, i když stále nevím proč a necítím potřebu jasné definice a popisné pravdy své reality, která mne odzbrojuje a umrtvuje. Tři trámy na podlaze mohou být náhrobky ale možná stačí jen jeden kousek, jeden samotný uprostřed místnosti bez nápovědy, beze jména jen s jednou vzdálenou volavčí ozvěnou, jedním zaskřehotáním v ponuré kasárenské kobce. A nebo tři příběhy ke každému bělostnému náhrobku s kódem neomylných příletových pravidelností těch žlutých pralesníků. Ale to již ulétávám ve své nepředstavitivosti mimo vymezené desatero, které se i tak stává přespříliš pro formální přiblížení mých pochybností.

*Vor. Ne v žádném případě, protože proč dělat vor z těžkých jasanových trámů? Raději loď, flotilu tří seříznutých hranolů s názvy Santa Mária, Nina a Pinta pro snadnější plutí v neklidných vodách špatným směrem?

Katamarán s napnutou plachtou silonových kund počmáraných bund všech sportovních značek za pár kaček uhánějících s větrem severních směrů až těsně ke dnu a konečným dnům. A opět nevím proč tolik úsilí a tolik beznaděje nazdařbůh nad desaterem interpretačních fabulací.

*Trámy s povlakem silonu všech značek. Obal převleků a unifikovaných kamufláží globalizovaných jinakostí stupidních stážistů a stáží.

*Bundy bez trámů.

*Trámy zavěšené na provazce spletené právě z nich k úniku ze všednosti. Ale kam?

*Uvidíme. Uvidíme, co ještě potkám a zda vůbec naleznou nebo zda vůbec chci nalézat odpovědi na nepoložené otázky, zda odpovídat na položené otázky. Zda odpovídat slovem, větou a nebo kývat hlavou jinak než se očekává...

Po tomto stručném zamyšlení v deseti bodech, pomyslném desateru, které se samozřejmě rozprskává v neohraničenu, se dostávám k faktu, že zůstává jen to, co je na začátku tohoto písemného pokusu o vyjádření a popis mého stavu, mé zcela nejisté životní reality, situace, ze které má vzniknout a v které mám vytvořit a předložit k posouzení závěrečnou diplomovou práci.

Jsou to jen ty tři klády, tři trámy nařezané z vyvráceného jasanu, který nemohl zůstat vcelku a musel být takto naporcován a nakonec i vytažen z mokřiny po zimním zámru na vhodné místo na dvoře, kde jsem jej vlastnoručně opracoval do podoby čtyřstěnných hranolů, trámů bělostných bez sochařských ambicí, jen s pocitem malíře - pastózního strukturalisty. Zůstává to místo u potoka, kde pózovala volavka v dešti před více jak sedmi léty, kterou jsem náhodně zaznamenal na video se zvukovou podkresbou ušlechtilého zpěvu linoucího se zrovna v tu chvíli z rádia skrz schodišťovou díru k mikrofonu kamery. Dál už není jako kdyby nic. Jen tento pokus o dodržení parametrů pro úspěšné dovršení studia.

Přes tyto varianty je mi jasné, jak budu postupovat při instalaci. Trámy budou ležet na zemi, přicházím tak o jednu stěnu každého trámu. Pokud stály, tak by ohrožovaly své okolí pádem na jednoho z vás, popřípadě mě. Docela srandovní představa, že by jedna z mých soch někoho zranila nebo zabila. Bundy budou napnuté v prostoru a budou vytvářet objekt malby. V atelieru jsem to s nikým nekonzultoval, ignoruji svého vedoucího práce, protože má dozajista moc práce na svých úspěšných knihách o umění minulého režimu. Mám takový dojem že jeho komentář bych stejně neakceptoval, protože by nebyl ničím přínosný. Možná kdyby v našem atelieru byl stále Martin Zet, i přesto že vést s ním diskuzi bylo mnohdy náročnější než se zdálo býti, bylo by po technické stránce co konzultovat právě s ním. Obsah mě nezajímá. Nyní je vedení jiné. V Atelieru video si asi budou všichni představovat, že budu diplomovat s videem. Pro mě se však stává prostorová instalace jedinou možnou variantou, jak prezentovat své věci. Pracuji s prostorem, který pro mě byl dříve důležitým. Snažil jsem se z něj vždy vytvořit čisté prostředí, jaké nacházíme v galeriích. Diplomová práce zůstane ve škole. Nechci prezentovat své dílo nikde jinde než právě tady. S přesunutím školy do nových budov získáváme nové prostory, které poskytují mnoho nových možností. Není pro mě důležité vytvářet z diplomové práce výstavu umístěnou v galerii, dílo by mělo fungovat všude. Prostor vyčištěných

galerií nyní nevyhledávám. Moje práce je natolik komplikovaná mou osobností, že si ji nechci ještě více komplikovat něčím dalším.

6. KONTEXTUALIZACE

Svoji práci bych nejraději s nikým a ničím nespojoval, protože si myslím, že vytvářím originální, dosud nikým nespátržené dílo jenom mnou tušené a jenom pro hodnocení vytvořené. V rámci kontextualizace se však pokusím nalézt a popsat určité tvůrčí podobnosti, které mohou nakonec i mně samému objasnit a ujasnit možné interpretace, onu kontextualitu, a tak i splnit jeden z požadavků psaného textu práce.

Nevím, zda bundy, které volím jako jiný druh podkladu pro malbu, opravdu někdo použil při své práci a následné výtvarné prezentaci. Jisté tendence při aplikaci tohoto druhu oděvu využívaného jako podkladu „náhražky“ pro samotnou malbu lze vyzorovat v tvorbě dvou současných mladých pražských malířů, kterými jsou David Krňanský a Julius Reichel, jejichž práce jsem zahlédl na internetu. Je to možná jistý trend a řady podobně smýšlejících tvůrců se možná rozšiřují. Neustále přibývá těch, kteří své plytké napodobeniny - obrazy pak vytváří jako nějaká fabrika automobily.

Mohu zmínit jistě Juliuse Reichla, který maloval přímo na oblečení, které jsem viděl na výstavě v Českých Budějovicích. To bylo ovšem napnuté na rámy a tak se z nich podle mne stala opět jen klasická malba na zdi pověšená. Pro mou vlastní malbu používám vlastní motivy, které vytvářím na počítači a následně je selektivně aplikuji na konkrétní oděv, kterým je v tomto případě silonová bunda. Vybrané „návrhy“ přejímám z grafických předloh zcela volně. Nesnažím se o dokonalý přepis, o naprostou dokonalost převedení z digitálního do analogového, jako třeba Felipe Pantone, který se díky svým malířským postupům a vzniklým obrazům stal natolik slavný, že objíždí celou zeměkouli a maluje zvětšeniny svých obrazů jako muraly a nejen to.

Mé ambice ale ani moje ruka není natolik procvičená a zároveň neznám ani technologii malby a nemohu očekávat většího úspěchu, než jen ten jediný, na který se nyní soustředím ze všech sil.

Mé malby taky mohu spojit s nedávnou výstavou Filipa Dvořáka v Galerii 209 na FaVU, podobnost si je estetikou naprosto blízká, autor ovšem volí malbu na plátně a zed' jako jedinou možnou variantu prezentace svých děl.

Podobu svých dřevěných objektů bych mohl přirovnat velmi vzdáleně k jistým malířským projevům v tvorbě Jiřího Beránka, který své dřevěné sochy (objekty) také polychromoval, avšak v mém případě jde o zcela jinou malbu než u zmiňovaného autora.

Napadá mě také Carl André, představitel minimalismu, který své dřevěné kusy trámu aranžoval do různých kompozic, ale to je zřejmě velmi vzdálená a možná i lichá úvaha, která zřejmě pramení z toho, že z knihovny vyčnívá hřbet velkého katalogu s tímto jménem na podkladu dřevěné instalace. Lépe by bylo možná uvést dřevěnou roubenku napatlanou vápnem, což je častý jev, i když převládá vyjetý olej a v interiéru volská krev. Ale to jsem již možná úplně mimo.

7. ZÁVĚR

Jak už jsem v této práci několikrát zmiňoval, stále si nejsem jistý, jak moje finální varianta instalace bude vypadat. Je dost možné, že se všechno pokazí a já to nakonec jen nahážu na hromadu, která by mohla být taky jednou variantou, evokující pohrdání uměním. Je taky dost možné, že neabsolvuji úspěšně některé ze zkoušek, které mi schází a nebudu nakonec připuštěn k obhajobě. A tak se celá tato práce stane zbytečnou. Se svojí prací nemohu být zatím ani spokojený, protože většina je pouze vymyšlena. Na bundy jsem začal malovat již minulý rok a přesto že nacházím jistou podobu v pracech Filipa Dvořáka na jeho výstavě s názvem „Frames“, tak v nich hodlám pokračovat stejně jako předtím. Dřevěné trámy už zase pomalu leží týden bez dotknutí na zemi, kde ležely předtím a zvukovou stopu, která by svým vrstvením a překrýváním měla být noční můrou všech Djs, si taky jen představuji. Čekám, až budou trámy převezeny do budovy školy, kde na ně začnu teprve malovat. Mezitím vás obsloužím ve školním bufetu. Doufám že secondhand obchody mi s příchodem jara a nadcházejícího léta nabídnou širokou škálu barevných silonových šustákových bund, které na zádech budou bezešvé, abych je mohl použít pro svoje malby. Od odevzdání této práce mi zbydou 3 týdny na realizaci své diplomové práce, kdy většina mých spolužáků ji má už určitě hotovou. Doufám, že

vše dopadne v můj prospěch a budu před vámi moci obhájit svoji zcela nejlepší práci, kterou jsem kdy vymyslel.

Na Šarovech dne 20. 4. 2017, Kryštof Ambrůz

DOKUMENTACE VŠKP

OBSAH:

TEXTOVÁ ČÁST (PÍSEMNÁ OBHAJOBA)
OBRAZOVÁ ČÁST

s. 3 – 11
s. 12 – 13

OBRAZOVÁ ČÁST

K obhajobě byly předloženy 3 obrázky (2 realizace, 1 předloha)

Motorová pila na dřevě, 2017

akryl na bundě, 2016

1993 nebo 1995

